
ANDRÉ MAUROIS
ȚARA BUNULUI PLAC
editura spot

ANDRÉ MAUROIS

ȚARA BUNULUI PLAC

În românește de

Florica Brătescu - Voineșt

Editura SPOT

București, 1991

I

MIŞETA

— Fa-ra-o-nul avu un vis, citea tare Ioneluş. Se gă-sea la mar-gi-nea Ni-lu-lui... Şap-te vaci gra-se ie-şi-ră din flu-viu...

— Ioneluş, mai încet, spuse Mişeta, învăţ fabula şi nu înţeleg nimic.

Şi repetă pentru a zecea oară : „Şi cu brînză-n cioc se duse..."

— De-şer-tul, mormăia Radu, este o în-tin-de-re ma-re de pă-mînt pe ca-re nu creşte nici o plantă... Un vul-can este un mun-te ca-re a-run-că flă-cări şi la-vă to-pi-tă pe o des-chi-ză-tură care se nu-meş-te cra-ter.

— Radule, nu aşa tare, îmi învăţ fabula : „Şi cu brînza-n cioc se duse...".

Nu, cu siguranţă că mîine n-are să ştie fabula şi că profesoara va fi furioasă. Băieţii ăştia sînt nesuferiţi. De altfel, nici ea n-avea nici un chef să înveţe o fabulă ; i-ar fi plăcut mult mai mult să-şi facă ordine în sertare. Îi plăcea foarte mult să împăturească bucăţelele de stofă, să rînduiască programele vechi pe care le strîngea cu sfinţenie.

— La culcare, copii, spuse Mademoiselle.

— Fa-ra-o-nul avu un vis, spuse Ioneluş. Se gă-sea la mar-gi-nea Ni-lului...

— De-şer-tul, spuse Radu, este o în-tin-de-re ma-re...

— „Şi cu brînza-n cioc se duse", repeta Mişeta.

— Repede la culcare cîteşitrei, spuse Mademoiselle bătînd din palme.

— Mademoiselle, spuse Mişeta, nu mi-e somn şi n-am să mă culc.

— Copiii nu trebuie să facă numai ce le este pe plac, spuse Mademoiselle... La culcare...

Mişeta se dezbrăcă plină de tristeţe. Ziua nu fusese plăcută. Înainte de masă, în loc să croiască o rochie pentru păpuşă, fusese nevoită să scrie o scrisoare de mulţumiri unei mătuşi bătrîne. În timpul cinei, voise să povestească o întîmplare pe care o găsea comică, dar tata, care avea un musafir, o poftise să tacă şi vorbise despre alegeri. După masă încercase să-şi înveţe fabula, dar fraţii ei o împiedicaseră. Şi acum o trimiseră la culcare. Oamenii mari ar fi foarte supăraţi dacă li s-ar porunci mereu cîte ceva. „Ah! spuse ea culcîndu-se, aş vrea să ştiu dacă există o ţară a bunului plac!"

Mişeta găsi că era plăcut să-ţi lipeşti obrazul de perna răcoroasă şi se gîndi cu grijă la lecţia pe care n-o ştia. Cu siguranţă că Ionica va şti fabula ca pe apă şi că nu va va face nici o greşeală la dictare.

Era de nesuportat ca Ionica să fie mereu premiantă. Mişeta învăţa destul de bine, dar era mereu cu gîndul aiurea şi mai ales avea cîteodată un asemenea chef să se joace sau să-şi rînduiască sertarele, încît uita de carte.

Mişeta rămase vreme îndelungată cu ochii deschişi, poate chiar zece minute, apoi i se păru că dunga de lumină de sub uşa care dădea în odaia părinţilor ei se făcea tot mai mare, devenind un soare. În acelaşi timp, cearşaful se acoperise de nisip şi deodată Mişeta se pomeni în picioare, în mijlocul unui deşert. „Ia uite, un deşert!" şi privi jur-împrejurul ei. Cît vedea cu ochii nu se găseau decît munţi de nisip. Semăna cu o plajă, în plin soare, dar marea nu se vedea nicăieri. Nisipul era alb şi strălucitor. Dar era prea uscat ca să se poată face turtiţe şi, de altfel, Mişeta n-avea nici găleată, nici lopăţică. „Trebuie să ies din deşertul ăsta cît mai repede, gîndi ea; altfel o să-mi fie foame şi somn. Poate că am să găsesc vreo tăbliţă pe care să scrie pe unde s-o iau."

După ce umblă un sfert de oră, zări în depărtare un deal de nisip care avea o gaură în vîrf, care fumega: „Ia uite, un vulcan!... Şi o deschizătură care se numeşte crater!" Se apropie de vulcan şi văzu că lava fierbinte desenase la poalele vulcanului o inscripţie. O silabisi cuvînt după cuvînt:

Ţara Bunului Plac
Grădina Fermecată
2 448 Kil

„Kil ? Ce-o fi însemnînd asta, se întreba Mișeta. Or fi kilometri sau kilograme ? Nu se poate ști... Ce prostie... spuse ea cu voce tare. Dacă aș găsi măcar un sergent..." I se spusese de multe ori ca, în cazul în care s-ar pierde vreodată, să se adreseze unui sergent. În clipa în care rostea această frază, auzi un zgomot și văzu în fața ochilor un om ciudat. Mergea cu brațele întinse înainte. Purta un potcap țuguiat și foarte înalt care părea de piatră, și se întorcea în așa fel, încît nu-l vedeai decît din profil. Cînd fu mai aproape de el, Mișeta îl auzi mormăind : „Trei găini albe, trei găini negre. Ah ! ce vis, ce vis !"

— Domnule, strigă Mișeta.

— Spune-mi Faraonule, rosti bătrînul cu o voce cam severă.

— Faraonule, m-am rătăcit.

— La cinci minute de-aici e o stație de cămile, răspuse el ridicînd din umeri. ...Șapte cămile grase, șapte cămile slabe... Dacă-mi poți tălmăci visul, te voi conduce chiar eu.

— Ce vis ? întrebă Mișeta și se așeză resemnată la poalele vulcanului.

— Iată despre ce este vorba : am văzut mai întîi scara cea mare de granit roz a palatului meu...

— Granit ? Ce e granitul ? întrebă Mișeta.

— O piatră, răspunse Faraonul ridicînd din umeri... Dar nu mai pune întrebări, dumneata trebuie să explici... Pe această scară am văzut trei găini albe care, sărind din treaptă în treaptă, au ajuns în vîrful scării și au intrat în palat ! Apoi au venit trei găini negre care au sărit și ele din treaptă în treaptă, au ajuns în vîrful scării de granit roz și au intrat și ele în palat. Asta am visat... Ce înseamnă visul ăsta ?

Mișeta, foarte încurcată, se gîndi cîteva minute. Era sigură că visul nu însemna nimic, dar nu îndrăznea s-o spună de teamă să nu-l supere pe Faraon. Căuta să-i spună ceva care ar putea să-i facă plăcere.

— Cred că înseamnă că vei avea întîi trei copii albi, apoi trei copii negri.

— Da ?... Îți mulțumesc, spuse Faraonul ușurat. O conduse apoi pe după un deal de nisip și o luară pe o potecă, la stînga. Pe drum, o întrebă : Noi visăm acum ?

— Nu ştiu, răspunse Mişeta ; dacă aş şti, atunci m-aş trezi şi n-aş mai visa.

— Da ?... Îţi mulţumesc, spuse Faraonul.

Curînd, Mişeta zări un şir lung de cămile aşezate una îndărătul alteia.

— Cămilele astea sînt foarte murdare si bătrîne, spuse ea. Dar unde e călăuza ?

— Călăuza ?... Dumneata eşti călăuza, răspunse Faraonul.

— Dar dacă n-aş fi venit ? întrebă Mişeta.

— Atunci n-ar fi fost nevoie de călăuză, răspunse Faraonul... Ia cămila din capătul şirului, pentru că sînt foarte geloase ; cînd vei fi călare, să îndoi urechea dreaptă în jos ca să se vadă că prima cămilă e închiriată... Spune apoi : „La Grădina Fermecată".

— M-aş duce mai bine acasă, spuse Mişeta.

— Nu, nu, te sfătuiesc să te duci la Grădina Fermecată. E o ţară minunată, unde poţi face orice vrei.

— Orice vrei ? întrebă Mişeta. Te poţi juca toată ziua ? Poţi să mănînci mai multe castane zaharisite deodată ? Poţi să te culci la miezul nopţii ?

— Da, fii pe pace, poţi face orice.

Apoi adăugă cu tristeţe :

— Şi acolo nu se visează.

— Am să încerc, spuse Mişeta.

Se sui pe prima cămilă, se aplecă înainte, îndoi în jos urechea dreaptă cu oarecare greutate, urechea fiind cam ruginită. Apoi strigă : „La Grădina Fermecată". Cămila se ridică de jos cu greutate şi o porni la trap. Plecînd, îl auzi pe Faraon spunînd : „Patru tigri verzi, patru tigri albaştri". Mişetei îi fu frică să nu fie obligată din nou să tălmăcească visul. Dar cămila alerga din ce în ce mai repede şi Faraonul rămase în urmă. De altfel, Mişeta nici nu s-ar mai fi putut gîndi la nimic, îi era foarte frică să nu cadă. Trapul cămilei o ridica şi o lăsa în jos, la fel cum valurile mării leagănă o barcă. Ţinutul pe care-l străbătea era trist şi nisipul strălucea cît vedeai cu ochii.

II

RUŞINATŞIUMILIT

După o plimbare care i se păru foarte lungă Mişetei, şi care durase poate două sau trei ore, apărură cîţiva copaci în mijlocul întinderii de nisip. Apoi se zări în depărtare o pată întunecată şi cămila se opri la marginea unei păduri. Mişeta coborî de pe cămilă şi citi pe o tăbliţă bătută în cuie, într-un brad :

Grădina Fermecată
A se adresa Domnului Ruşinatşiumilit
Corbul de serviciu

Mişeta se apropie mai mult şi observă că în coaja copacului se afla un mic ghişeu, la fel cu ghişeele care se găsesc în gări şi la teatru. Mişeta bătu la ghişeu, dar nu răspunse nimeni. Bătu mai tare şi auzi :

— Crrr, Crrr... acum, acum... Ghişeul se deschise şi apăru un corb bătrîn, cu ochelari pe cioc, cu un fes negru pe cap şi purtînd un surtuc mic şi negru de alpaca.

— Dumneata eşti domnul Ruşinatşiumilit ? întrebă Mişeta.

— Crrred că da, răspunse Corbul.

Mişeta murea de poftă să-i spună : „Şi cu brînza-n cioc se duse, pe-un copac de mi se puse"... dar se temea să nu-l supere.

— Domnule Corb, nu înţeleg ce mi se întîmplă. Eram acasă, la părinţii mei, în patul meu, cînd, deodată, m-am trezit într-un deşert... Acolo am întîlnit un domn bătrîn de piatră care mi-a spus că e Faraon şi m-a sfătuit să mă duc la „Grădina Fermecată". Iată-mă, dar nu ştiu ce trebuie să mai fac... Crezi că poţi să mă faci să intru ?

Corbul își potrivi ochelarii pe cioc și o privi pe Mișeta cu atenție.

— Ești zînă ?

— Eu ? Nu, domnule Corb.

— Acest lucru e foarte plicticos, spuse domnul Rușinatșiumilit ; numai zînele pot intra în Pădurea Fermecată. Vrei să devii zînă ?

— Desigur, răspunse Mișeta, dar se poate ?

— Crred că da... dar trebuie să treci un mic examen mai înainte.

— Trebuie să treci un examen ca să devii zînă ?

— Crrred că da, spuse Rușinatșiumilit ; trebuie să răspunzi la trei întrebări pe care ți le voi pune... Dacă răspunsurile îmi plac, te voi înscrie în registrul zînelor ; dacă nu-mi plac, te vei sui călare pe cămilă și vei pleca în deșert... Ești gata ?

Mișeta era foarte emoționată. Voia să repete în gînd tot ce învățase la școală, dar nu-și putea aduna mințile. „Desigur, își spunea ea, dacă ar putea să mă întrebe despre Faraon și deșert, ar merge bine, dar dacă va fi vorba de Istoria Franței..." Și începu : „Galii erau păgîni... Ei se închinau focului, soarelui, trăznetului..."

Rușinatșiumilit deschise un carnețel, își scoase ochelarii, îi șterse, cîrîi de trei ori ca să-și dreagă glasul și începu :

— Aritmetica : cît fac opt ori șase ?

— Cincizeci și patru, răspunse Mișeta.

— Ești sigură ? întrebă Corbul.

— Aproape sigură... răspunse Mișeta. E bine ?

— Crrred că da, spuse Rușinatșiumilit.

— Cum ! Crezi ? Nu știi sigur ?

— Domnișoară, cred că uiți că nu ești aici ca să pui întrebări, ci ca să răspunzi.

Apoi șopti :

De altfel în Țara Minunilor
Opt ori șase fac cît vrei.

Apoi continuă :

— Gramatica : Spune-mi cum scrii : Mi-au luat ?

— Oh ! foarte ușor : Miau, cum face pisica.

Mișeta era foarte mîndră că găsise un exemplu așa bun și adăugă :

— E bine?
— Crrrred că da, răspunse Ruşinatşiumilit.
— Ar fi mai bine dacă ai fi sigur, spuse Mişeta.
— Asta n-ar schimba rezultatul examenului, răspunse Ruşinatşiumilit cu severitate. ...Acum poţi să-mi spui o fabulă?
— Da, răspunse Mişeta plină de zel... Ştiu „Corbul şi Vulpea".
— Nu-mi place fabula asta, răspunse scurt Ruşinatşiumilit.
— Ştiu şi „Greierele şi Furnica".
Mişeta o învăţase de mult. Începu aşa:

Greierele-n desfătare,
Trecu vara în cîntare,
Că afară viscoleşte,
Aleargă cu lacrimi pică,
Ai jucat? îmi pare bine,
Acum cîntă, dacă poţi.

— Cred că am cam uitat sfîrşitul...
— N-am băgat de seamă, răspunse Corbul... Îmi place fabula asta.
— Şi mie-mi place, pentru că e scurtă, răspunse Mişeta.
— Ai gusturi bune, spuse Ruşinatşiumilit; ai aceleaşi gusturi ca şi mine... Am să te înscriu în registrul zînelor. Numele, prenumele, ocupaţia?
— Ce înseamnă asta? întrebă Mişeta.
— Asta înseamnă: cum te cheamă?
— De ce nu spui aşa? zise Mişeta.
— Uite că spun, răspunse Corbul. Cum te cheamă?
— Mă cheamă Mişeta, spuse Mişeta.
— Cîţi ani ai?
— Şapte ani.
— Ai fraţi şi surori?
— Am doi fraţi şi-o soră.
— A cîta eşti în clasă? Ai fost premiantă vreodată?
— Niciodată! răspunse Mişeta.
— Atunci am să te înscriu în registrul fetiţelor zîne, spuse Corbul, care păru deodată liniştit.

Luă un carton, își îndreptă ochelarii pe cioc și începu să scrie cu greutate. Apoi întinse Mișetei cartonul. Rușinatșiumilit avea un scris foarte frumos, care semăna aproape cu literele imprimate, așa că Mișeta putu desluși cu ușurință următoarele vorbe :

„Domnișoara Mișeta, zînă de clasa a II-a,
este autorizată să circule în Regatul Vrăjit
și să-și facă toate poftele.
Pentru Regină ; Rușinatșiumilit
Corb de serviciu".

III

DOMNIŞOARA CELESTINA

— Şi acum, spuse Ruşinatşiumilit Mişetei, acum trebuie să te duci să te îmbraci cu rochia de zînă, să-ţi iei aripile şi beţişorul fermecat.

— Voi avea aripi şi beţişor fermecat ?

— Desigur, spuse Ruşinatşiumilit... Te felicit, adăugă el, întinzînd o gheară Mişetei.

— De ce ? întrebă ea.

— Pentru că ai fost numită zînă... E o mare onoare.

— Dar dumneata m-ai numit.

— Tocmai de aceea te şi felicit ; te felicit pentru onoarea de a fi fost numită de mine. E o mare onoare.

— Atunci de ce nu te numeşti şi pe dumneata ? întrebă Mişeta.

— Pentru că prefer să fiu corb, răspunse Ruşinatşiumilit.

Corbul ieşi de după ghişeu, sări la pămînt, îşi scoase ochelarii, îi puse sub aripă şi făcu semn Mişetei să-l urmeze. Păşiră cîtăva vreme în tăcere, în umbra copacilor, apoi ajunseră în faţa unui stejar foarte mare pe care era scris :

ŢARA BUNULUI PLAC

Direcţia materialelor

Beţişoare	Etajul I uşa W
Aviaţie	Etajul II uşa L
Croitorie cerească	Etajul III uşa X

Domnul Ruşinatşiumilit apăsă pe un buton care era ascuns în coaja copacului şi imediat se deschise o uşă.

— Oh ! strigă Mişeta. Ce ascensor drăgălaş ! Ce mult i-ar place lui Ioneluş. Lui îi plac grozav ascensoarele.

— Dar dumitale ? întrebă Corbul.

— Mie ? Mie-mi plac corbii, spuse Mişeta care începea să-l cunoască.

Corbul se roşi de bucurie şi mîngîie cu aripa picioarele Mişetei.

— Eşti o zînă foarte cumsecade, spuse el... Ascultă-mă ! vei intra în ascensor, vei închide cu grijă uşa şi vei apăsa pe butonul lîngă care scrie : **Croitorie.** Cînd ascensorul se va opri, te vei coborî din el...

— Şi trebuie să-l trimit jos ? întrebă Mişeta.

— Dacă vrei, spuse Corbul... Eşti zînă şi faci ce vrei... Te vei găsi în faţa unei uşi pe care stă scris : **„Domnişoara Celestina“.**

— E drăguţă ? întrebă Mişeta.

— E croitoreasă, răspunse Corbul.

Apoi o împinse pe Mişeta în ascensor.

Totul decurse normal. De cîte ori se găsea într-un ascensor, Mişeta se temea să nu treacă de ultimul etaj şi să nu iasă prin acoperiş. Dar ascensorul din stejar se opri la etajul III. Mişeta ieşi din ascensor şi bătu la uşa domnişoarei Celestina.

— Intră ! strigă o voce spartă.

Mişeta intră şi văzu în faţa ei o bătrînă îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră ; pe capul acoperit de bucle argintii purta o bonetă albă.

— Bună ziua, domnişoară, spuse bătrîna. Cine eşti dumneata ?

Mişeta îi întinse cartonul pe care i-l dăduse Corbul.

— Eu sînt zîna Mişeta, spuse ea.

— Foarte bine, spuse domnişoara Celestina. Ne vom ocupa numaidecît de dumneata.

Mişeta se sui pe o scăriţă în urma domnişoarei Celestina. Deschiseră o uşă şi păşiră pe o platformă mare construită în vîrful stejarului. De jur împrejurul platformei nu se vedea decît frunziş ; deasupra se vedea cerul.

— Unde sînt stofele ? întrebă Mişeta uimită.

— Aici, spuse domnişoara Celestina arătînd spre cer... Rochiile zînelor pot fi făcute din cinci ţesături diferite : cer albastru curat, cer albastru cu nori albi, apus de soare (care

există în toate culorile), răsărit de soare și cer înstelat.

— Dar cum tai stofele ? întrebă Mișeta.

— Vei vedea... Vrei cer albastru curat ?

— Da, răspunse Mișeta. Nu vreau nori.

Domnișoara Celestina strigă :

— Jupiter !

Un vultur mare, pe care Mișeta nu-l văzuse încă, se coborî la picioarele lor.

— Jupiter, taie o fîșie pentru o rochie cer albastru, pentru zîna Mișeta... Dar numaidecît...

Vulturul se ridică în văzduh, dispăru și, cinci minute mai tîrziu, se întoarse ținînd în cioc o bucată de cer albastru, bine împăturită.

— Oh ! spuse Mișeta... Cît e de frumos !

Nu văzuse niciodată ceva așa de frumos ca stofa asta tăiată din cer ; era albastră, de un albastru șters ; nu se vedea alb și totuși se ghicea că un nor ușor de tot plutise pe cer în clipa în care Jupiter tăiase bucata ; nu se vedeau stele, dar se ghiceau stelele nevăzute.

— Dacă pipăi stofa, spuse domnișoara Celestina, parcă ar fi aer călduț. Vei vedea.

Desfăcu bucata de cer care pluti împrejurul ei și o potrivi pe trupul Mișetei cu atîta dibăcie, încît într-un minut aceasta avea cea mai frumoasă rochie de zînă care există. Pe umăr era prinsă cu o stea.

— Ești foarte dibace, îi spuse Mișeta domnișoarei Celestina, ești dibace ca o...

Era să spună „ca o zînă", dar se gîndi că n-ar fi poate foarte modest și se opri :

— Dar aripile ?

— Ne vom ocupa și de aripi, la etajul al II-lea. Dar mai întîi trebuie să te sui pe cîntar să te cîntărești.

— De ce ? întrebă Mișeta.

— Pentru că mărimea aripilor depinde de greutatea zînei. Pentru o zînă grăsuță trebuie aripi mai mari decît pentru una ușoară, ca dumneata.

În sala în care se afla cîntarul, Mișeta văzu scris pe o tablă mare :

Greutate	Aripi
15 kg.	Om. 55
16 kg.	Om. 56
17 kg.	Om. 57
18 kg.	Om. 58

Cîntarul arăta că Mișeta avea 25 kg. și tabelul că avea nevoie de aripi de mărimea de Om. 65.

— Vom merge acum la magazia cu aripi, spuse domnișoara Celestina... Ce dorești ? Avem aripi model vechi care sînt de pene de struț sau aripi model nou care sînt de mătase pe cadru de aluminiu.

— Care sînt cele mai bune ? întrebă Mișeta.

— Cele noi merg mai repede, răspunse domnișoara Celestina, dar cele vechi sînt mai elegante.

— Mai bine să mergi iute, spuse Mișeta.

Domnișoara Celestina suspină.

— Ah ! așa gîndesc toate zînele cele noi. Penele mele de struț au început să putrezească. Iată... Aripi de 65... Monoplan. Avem și zîne biplane, dar nu ți le recomand... E prea greoi pentru vîrsta dumitale... O clipă, am să ți le pun chiar eu...

Domnișoara Celestina fixă aripile și-i explică felul în care trebuia să se servească de ele pentru a sui, a coborî și a opri.

— Fii atentă, mai ales, cînd aterizezi.

— Ce înseamnă să aterizezi ? întrebă Mișeta.

— Cînd cobori pe pămînt, spuse domnișoara Celestina.

— Dar cînd ajungi pe mare ? întrebă Mișeta.

— Atunci se spune : amerizezi, răspunse domnișoara Celestina.

— Dar dacă ajungi pe un lac ? întrebă iar Mișeta.

Domnișoara Celestina păru încurcată.

— Ah ! nu știu, răspunse ea ; fă-o, dacă vrei, fără s-o spui... În orice caz, domnișoară, trebuie să cobori cu aripile strînse și fără viteză... La început toate zînele au accidente, pentru că vor să aterizeze prea repede. Și cînd treci pe deasupra orașelor, fii atentă să nu te lovești de firele de telegraf. ...Acum, bețigașul !

Bețigașele fermecate erau făcute dintr-un lemn asemănător cu acela din care sînt băcute bețele pentru cercurile cu care se joacă băieții și fetițele în grădină.

Domnișoara Celestina luă un bețigaș și se îndreptă către un borcan pe care scria : „**Aqua imaginativa**"... Băgă bețigașul în borcan ; acesta deveni deodată auriu și transparent ca sticla.

— Iată, spuse bătrîna întinzînd bețigașul Mișetei... Acum poți face să apară, în locul pe care-l atingi cu bețigașul, orice obiect ai dori.

— Bețigașul se sparge ușor ? întrebă Mișeta.

— Nu, cîtuși de puțin.

— Pot să-l încerc ? întrebă Mișeta.

— Desigur.

— Frații mei și cu mine, spuse Mișeta, avem un automobil mic, dar care merge ca un automobil mare, ca un automobil adevărat, cu motor...

— Foarte bine, răspunse domnișoara Celestina. N-ai decît să atingi pămîntul cu bețigașul și să descrii automobilul așa cum îl dorești...

— Va ieși din pămînt ? întrebă Mișeta.

— Nu va ieși din pămînt, va fi aici...

— Nu se poate !

— Încearcă.

Mișeta atinse pămîntul cu vîrful bețigașului și deodată apăru un automobil mic roșu, și drăgălaș. Într-adevăr, nu ieșise din pămînt, „se formase în aer".

— Vai, ce bine-mi pare ! spuse Mișeta încîntată. Pot să-l iau cu mine în Grădina Fermecată ?

— Nu, te duci prin văzduh... Nu poți transporta un obiect așa greu. Dar asta n-are importanță, odată ajunsă acolo poți să-ți procuri, mulțumită bețigașului dumitale, cîte automobile vrei, la fel ca acesta.

— Da ? spuse Mișeta cam tristă... Dar nu va fi același... Cînd plec ?

— Numaidecît, răspunse domnișoara Celestina ; te voi conduce la terenul de plecare.

IV

CĂLĂTORIA

Terenul de plecare era foarte întins, acoperit cu iarbă verde și înconjurat de cîțiva pomi.

La intrare se găsea o tăbliță pe care scria :

AVIAȚIA ZÎNELOR
Teren de antrenament

Doi tei înalți străjuiau de o parte și de alta a tăbliței ; în trunchiul celui din dreapta se afla un ghișeu deasupra căruia scria :

Pentru zborurile de încercare, a se adresa domnului Amordulce.

Porumbelul de serviciu

Domnișoara Celestina ciocăni ușor la ghișeu. Dinăuntru se auzi :

— Rrrrr..., rrrr...

— Domnule Amordulce ! Eu sînt, domnișoara Celestina.

Ghișeul se deschise și apăru un porumbel, salutînd cu multă grație :

— Rrrr... Ce pot face pentru dumneata, drăguță și fermecătoare domnișoară Celestina ?

— Domnule Amordulce, iat-o pe tînăra zînă Mișeta care va pleca spre Grădina Fermecată. Ți-o încredințez. Ar trebui s-o antrenezi cîteva minute. N-a zburat niciodată... La revedere, zînă Mișeta, și dorințe bune !

— De ce spui : dorințe bune ? întrebă Mișeta.

— Pentru că în Grădina Fermecată n-ai de ce să urezi

cuiva „noroc!“, acolo fiecare-și clădește norocul cum vrea.

— Da, adevărat, spuse Mișeta... Dorințe bune și pentru dumneata.

După plecarea domnișoarei Celestina, Mișeta se întoarse către porumbel.

— Rrrr... spuse acesta... Drăguță și frumoasă zînă albastră ca cerul, ai mai zburat vreodată?

— Niciodată, răspunse Mișeta.

— Foarte bine, zise porumbelul, îți voi da prima ta lecție de zbor, mititico!

Ieși din ghișeu și zbură pe lîngă umerii Mișetei ca să vadă dacă aripile sînt bine prinse.

— Foarte bine, spuse el, foarte bine. Ai niște aripioare fermecătoare și ai o siluetă foarte potrivită pentru zbor. Dar trebuie să bagi de seamă, mititico! Accidentele se întîmplă numai din nebăgare de seamă... Voi, oamenii, spuneți: „Porumbelul zboară“, ca și cum ar fi natural... Totul este natural, nimic nu e natural... Porumbelul zboară pentru că învață să zboare.

Și porumbelul îi explică Mișetei cum zboară păsările. Pe teren se găseau, în număr mare, pescăruși, pentru instrucția zînelor tinere. Domnul Amordulce, șeful lor, îi arătă Mișetei cum zburau unii pescăruși, fără să miște aripile.

— Dar cum fac? întrebă Mișeta.

— Ah, răspunse domnul Amordulce. Știu să se servească de curenții de aer. În apă... ți s-a spus că sînt curenți care te pot tîrî departe fără să înoți... Așa e și în aer...

La cererea domnului Amordulce, o rîndunică îi arătă Mișetei cum trebuie să te așezi pe o cracă de copac, cum poți intra într-o scorbură sau într-un cuib.

— Vreau și eu să încerc, spuse Mișeta.

— Chiar pentru asta ești aici; dă din aripi de cîteva ori și fă cîțiva metri... Nu te îndepărta prea mult prima oară.

Mișeta dădu din aripi, așa cum văzuse că fac păsările, și se trezi deodată, spre marea ei surprindere, la zece metri deasupra pămîntului. Atunci încetă de a mai da din aripi și simți cum cade spre pămînt. Îi fu frică.

— Dă din aripi înainte de a ateriza, îi strigă de departe porumbelul.

Mișeta dădu din aripi și ateriză binișor pe iarbă.

— Nu e rău deloc, spuse domnul Amordulce. Ai talent la zburat și zbori cu multă grație. Vom mai face cîteva încercări, apoi vei putea pleca spre Grădina Fermecată.

— Dar cum am s-o găsesc? întrebă Mișeta.

— Foarte ușor, spuse porumbelul. Grădina Fermecată e la sud. Acum e ora douăsprezece; deci o vei porni către soare. Ați învățat cele patru puncte cardinale?

— Da, spuse Mișeta. Cînd privesc spre soare, estul e la dreapta și vestul e la stînga.

— Așa e, spuse porumbelul, doar că e invers. Dar nu te poți rătăci pentru că Grădina Fermecată este acoperită de meri înfloriți. Ia-o către soare, peste pădurea cea mare, și cînd vei vedea în depărtare o pată albă, aceea va fi Grădina Fermecată. Să nu încerci să aterizezi în copaci pentru că poți să-ți rupi o aripă și acolo n-ai pe nimeni să te ajute. Să urmezi calea aeriană spre Grădina Fermecată, care e însemnată în vîrful pomilor cu fîșii de culoarea toamnei; acest drum îl urmează toți porumbeii care duc scrisori Reginei.

— Care Regină? întrebă Mișeta.

— Regina Zînelor, răspunse domnul Amordulce, Regina noastră... Încîntătoarea și nebunatica noastră Regină... Rrrr... Rrrr...

Porumbelul îi mai dădu Mișetei o lecție lungă de zbor apoi o lăsă să plece.

Cum se ridică deasupra terenului, în aer, Mișeta văzu o mulțime de zîne care zburau împrejurul ei. Unele zburau foarte bine, se așezau pe vîrfurile copacilor, țopăiau, apoi plecau din nou. Desigur, erau zîne mai vechi. Altele, dimpotrivă, zburau cu stîngăcie, ca Mișeta. Cîteodată rămîneau pe loc, în aer, pentru că întîlniseră cîte un curent de sens contrar. Cîteodată cădeau brusc în jos, cîte zece metri, ca și cum ar fi întîlnit un puț: asta însemna că dăduseră peste un gol de aer.

Mișeta tocmai întîlnise un astfel de gol de aer și se trudea cu greu să-și recapete echilibrul și respirația, cînd deodată i se păru că aude pe cineva strigînd-o din urmă:

„Mișeta, așteaptă-mă, oprește-te."

„Îmi țiuie urechile de oboseală, se gîndi ea. În curînd n-am să mai pot zbura și am să mă înec."

I se părea că înoată, nu că zboară. Dar auzi din nou:

„Mișeta, Mișeta!"

Se întoarse brusc și fu uimită să le vadă pe cele două prietene ale ei de la școală : Odeta și Elena. Erau coada clasei, dar Mișeta le iubea foarte mult. Zbură mai încet ca să le lase s-o ajungă din urmă :

— Dar cum ați ajuns aici, le întrebă ea.

— Ca și tine, răspunse Odeta.

— Ați trecut examenul cu domnul Rușinatșiumilit ?

— Desigur.

— Ați știut ?

— Crred, răspunse Elena rîzînd... Dacă n-am fi știut, n-am fi aici. Ceea ce-mi pare extraordinar este că Ivona a fost respinsă. Ce zici de asta ? Ivona !... ea, care e prima din clasă.

— Nu mai spune ? Ce a întrebat-o ? zise Mișeta.

— A întrebat-o : „Cît fac opt ori șase ?"

— Și ce a răspuns ?

— A răspuns : „Patruzeci și opt".

— Ah ! zise Mișeta. Mi se pare că fac cincizeci și patru... Totuși sînt sigură că Ivona știe tabla înmulțirii.

— După cîte vezi, n-o prea știe. Domnul Rușinatșiumilit a respins-o cu multă severitate. Să fi văzut ce mutră a făcut biata Ivona...

— Nu prea e amuzant să zbori, spuse Elena.

— Nu, răspunse Mișeta, o să fie foarte plicticos cînd ne-om juca de-a „Zboară, zboară". Va trebui să ridicăm mîna pentru „Odeta zboară", „Elena zboară". O să greșim mereu.

— Ce e pasărea aia mare care zboară pe deasupra noastră ? întrebă Elena.

— Cred că e un vultur, răspunse Mișeta. Nu l-ați văzut pe Jupiter ?

— Ba da, spuse Elena. Și l-am văzut și pe domnul Amordulce. E foarte drăguț. Mi-a spus că sînt fermecătoare...

— Și mie că sînt frumoasă, adăugă Odeta.

— Da, e foarte drăguț, afirmă Mișeta.

— Și un profesor foarte bun, adăugară cele două prietene.

Vorbiră timp îndelungat despre aventura lor extraordinară și tot vorbind uitară de plictiseala călătoriei. După o oră și un sfert de zbor, zăriră în depărtare pata albă de care le vorbise domnul Amordulce.

— Grădina Fermecată, strigară ele laolaltă.

Apropiindu-se, văzură o priveliște foarte frumoasă. Gră-

dina era plină de meri înfloriţi care arătau ca o mare albă, umflată de valuri.

— Nu prea e uşor să aterizezi, spuse Elena.

— Uite, acolo în mijloc e un teren fără copaci, spuse Mişeta.

— Da, dar e plin de lume... O să le strigăm să se dea la o parte... Şi nu uita lecţiile domnului Amordulce : aripile strînse... o fluturare din ele cînd ajungem jos... Rrrr... Rrr !...

Se lăsară să alunece binişor către centrul grădinii şi, cînd ajunseră la o depărtare de pămînt de cinci sute de metri, văzură pe terenul de aterizare o îmbulzeală de băieţi şi fete, înghesuiţi unul în altul.

— La o parte, le strigă Mişeta.

Dar nimeni nu se mişca. Copiii aceia păreau că se bat ; urlau, făceau gesturi şi nu voiau să asculte de nimeni.

— La o parte, vă rog, strigă Elena, altfel aterizăm peste voi.

Dar copiilor nu le păsă de cele trei zîne noi, de parcă nici n-ar fi existat.

— Ce răi sînt, spuse Odeta.

Şi ateriză pe capul unei fetiţe, care scoase un ţipăt şi o aruncă la pămînt. Odeta îşi rupse o aripă.

Mişeta căzu în cîrca unui băieţel şi Elena ateriză, de bine, de rău, într-un măr.

Cînd Mişeta se coborî din cîrca băiatului, îl privi cu o uimire explicabilă : era chiar fratele ei, Radu.

— Cum ? şi tu eşti aici ?

— Sigur că da. Şi eu, şi Ionelus... m-ai lovit la umeri, Mişeta, adaugă el frecîndu-se de zor.

— De cînd sînteţi aici ?

— De ieri seară, răspunse Radu.

— Aţi trecut examenul ? Nu e cu putinţă... Nu ştiţi nimic nici unul, nici altul... Doar dacă te-a întrebat dacă galii erau păgîni.

— Deloc. M-a întrebat cît fac opt ori şase.

— Şi ce ai răspuns ?

— Patruzeci şi cinci.

— Nu mă mir, spuse Mişeta, n-ai ştiut niciodată decît tabla înmulţirii cu cinci... Şi a spus că e bine ?

— Da, foarte bine.

— Ce corb caraghios, spuse Mișeta. Mie mi-a spus că cincizeci și patru e bine... În sfîrșit, sper că veți fi mai drăguți aici decît acasă.

— Aici nu trebuie să fii drăguț, Mișeta, aici faci ce vrei.

— Tocmai. Dacă vrei să fii drăguț, poți să fii, răspunse Mișeta cu severitate.

— Dar nu vrem, spuse Ionelus. Nimeni nu vrea să fie drăguț.

— Și ce fac aici toți copiii?

— Se bat, spuse Radu strîmbînd din nas.

Mișeta privi cu neîncredere mulțimea neliniștită de copii.

— O să-mi rupă aripile, spuse ea.

— Nu, zise Radu. Du-te să ți le depui la vestiarul de colo, de lîngă casa Reginei Zînelor.

— Adevărat, Regina Zînelor locuiește aici? Putem să-i facem o vizită?

— Dacă vrei.

— Nu s-ar cuveni să-i fac o vizită?

— Nu e vorba de ce se cuvine sau nu. Aici faci tot ce vrei.

În clipa aceea, Elena văzu lîngă grupul lor un om înalt, cu chipul rumen și cu părul alb ca frișca.

Purta un surtuc făcut dintr-o stofă aspră cafenie, pantaloni scurți și ciorapi în pătrate mari, roșii și verzi. Avea o înfățișare binevoitoare, dar prezența lui, în această grădină plină numai de copii, părea nepotrivită.

— Dumnezeule, cine o fi? întrebă Elena.

— Ăsta? E domnul Knockbottom; un scoțian. E foarte drăguț, dar cam primejdios. Mai adineauri i-a spart trei dinți Corinei.

— Cum a făcut așa ceva?

— Se joacă mereu cu o minge mică pe care o lovește cu un băț mare; mingea sare cîteodată la o sută de metri... Trebuie să te dai la o parte din drumul ei.

— Și ce-ați făcut pentru dinții Corinei? Ați dus-o la dentist?

— Nici gînd. Și-a reparat dinții cu bețigașul fermecat... Atingi gingia cu el și spui: „Să crească un dinte". Și crește

numaidecît un dinte... E foarte ușor... Corinei i-a plăcut așa de mult, încît s-a amuzat să-și facă mai mulți : acum are patruzeci de dinți.

În clipa aceea, Mișeta văzu că și frații ei aveau în mînă cîte un bețigaș fermecat.

— Le-ați folosit ?

— Da... Ne-am făcut un garaj întreg de automobile și azi dimineață am luat o masă bună : ciocolată cu lapte, tortă de fragi, pîine, unt, dulceață de portocale... Dar am fost nevoit să-mi fac încă o dată ceașca cu ciocolată, pentru că mi-a spart-o domnul Knockbottom cu mingea.

— Vino cu mine, spuse Mișeta, mă duc să-mi duc aripile la vestiar și în același timp vreau să îi fac o vizită Reginei.

V

ÎNCÎNTĂTOAREA ȘI NEBUNA NOASTRĂ REGINĂ

Castelul Reginei Zînelor era o clădire mare de sticlă, sprijinită pe coloane de cristal și acoperită în întregime cu trandafiri.

— Ia uite! În țara asta trandafirii înfloresc odată cu merii, spuse Mișeta.

— Orice înflorește cum vrei, spuse Ionelus. Regina Zînelor își schimbă casa de două ori pe zi; azi dimineață semăna cu casa unchiului Petre; ieri, cu cea de la țară; azi nu seamănă cu nimic.

— Se poate intra? întrebă Mișeta.

— Dacă vrei, răspuse Radu.

La intrare nu stătea nimeni de strajă.

În vestibul zăceau maldăre de scrisori nedeschise. Cu toate că era miezul zilei, toate lămpile erau aprinse. Copiii străbătură o bibliotecă unde fuseseră azvîrlite la întîmplare mii de cărți, în așa fel încît formau o boltă pe sub care se trecea.

— Ca la tata, spuse Mișeta.

— Ba e și mai mare dezordine decît la el, spuse Radu.

— Asta ar fi cu neputință.

Apoi intrară într-un salon unde se găsea Regina Zînelor. Era foarte frumoasă. Pe cap purta o coroană mică și în mîini avea un bețigaș fermecat, mai strălucitor decît toate celelalte. Tocmai își transforma mobilele. Făcea acest lucru așa de repede, încît era chiar caraghios de privit.

De exemplu, privea un tablou care reprezenta un oraș înțesat de trăsături; întindea bețigașul și deodată tabloul devenea portretul unei femei. Privea portretul cîteva clipe și

întindea din nou bețigașul; femeia dispărea și era înlocuită printr-un palat indian, în fața căruia se scăldau elefanți roșii și negri.

Radu izbucni în rîs. Regina Zînelor întoarse capul:

— Ah! zise ea, mi-ai adus-o și pe sora ta? Bună ziua, zînă Mișeta. Te așteptam. Și mama ta a fost aici cînd era mică; a stat cu noi cîtăva vreme și pe urmă a trebuit, de bună seamă, să ne părăsească.

— De ce „de bună seamă"? spuse Mișeta.

— Oh! răspunse Regina Zînelor întinzînd bețigașul către o masă care deveni numaidecît o lampă, pentru că nimeni nu poate rămîne aici; în afară de domnul Knokbottom, nimeni n-are mai mult de 12 ani în Grădina Fermecată.

— Afară de Maiestatea Voastră, spuse Mișeta, care se simțea foarte mîndră că știuse să spună: „Maiestatea Voastră".

— Oh! Cu mine e altceva, răspunse Regina Zînelor. Eu sînt nebună.

— Cum așa? întrebă Mișeta.

— Da, repetă Regina Zînelor, întinzînd bețigașul spre un scaun care se transformă în comodă.

Copiii se priviră.

— Doamnă Regină, spuse Elena cu sfială, ce trebuie să facem acum?

— Ce vrei să spui? întrebă Regina Zînelor.

— Vreau să spun: unde trebuie să mergem? Care sînt legile?

— Care sînt ordinele Maiestății Voastre? întrebă Mișeta.

Regina ridică bețigașul spre tavan, unde răsări imediat un candelabru de cristal și cîntă pe o melodie frumoasă:

Zînelor, faceți ce vreți,
Orice nebunie.
Toți nebunii sînt cuminți
Și obraznicii iubiți.

Fetițele se priviră nedumerite.

— Ce e asta, întrebă Elena.

— O fabulă, răspunse Odeta.

— Cine a scris fabula asta? o întrebă Mișeta pe Regina Zînelor.

— Cine vreți voi.

Apoi adăugă :

— Vreți ciocolată ?

Întinse bețigașul către o măsuță pe care apăru de îndată o cutie mare cu bomboane de ciocolată. Dar cum le văzu, Regina Zînelor întinse bețigașul și le transformă în caramele ; apoi uită să-le ofere copiilor. Îi însoți pînă la ușă cîntînd :

A voastră este lumea
Așa cum o doriți,
Cîntați, urlați, țipați, vorbiți,
Faceți orice trăznaie.

În fața ușii le spuse :

— Azi după masă e o serbare la castel. Cred că veniți ? Apoi adăugă : Dacă vreți...

Mișeta răspunse :

— Dorințe bune.

VI

MELANIA

Afară, copiii se priviră uluiţi. Ce puteau face? Nici nu ştiau cît e ceasul.

— Dacă am mînca ceva, mulţumită beţigaşului nostru fermecat? întrebă Ioneluş.

— Ştiţi ce, am o idee, spuse Mişeta. Să cerem o măsuţă joasă ca să ne putem aşeza pe iarbă!

— Nu, ar fi mult mai plăcut să fabricăm o masă adevărată, cu scaune şi fotolii, zise Radu.

Mişeta şi fratele ei începură să se certe. Radu întinse beţigaşul fermecat şi comandă: „Să vină o masă mare“, dar în clipa în care masa începea să apară, Mişeta întinse beţigaşul şi spuse: „Nu, să vină o masă mică". Şi totul dispăru. Cei doi copii se priviră.

— Ia poftim, beţigaşele nu mai sînt bune, spuseră ei.

O fetiţă care-i privea, începu să cînte şi să rîdă:

Plus cu plus e minus
Minus cu minus e minus
Dar aici, plus cu minus fac minus
Şi minus cu plus nu fac plus.

Fetiţa avea părul roşu şi părea răutăcioasă.

— Ce spune? întrebă Radu.

— Nu ştiu, spuse Mişeta, cred că e aritmetică. Ascultă, Radule, adăugă ea: lasă-mă pe mine să fac masa; eu te las să faci tacîmurile.

Şi astfel lucrară împreună în deplină bună înţelegere. Mişeta ceru o masă frumoasă de stejar pentru că nu voia să pună faţă de masă, ci numai şerveţele frumoase de olandă

colorată, brodate cu monograma ei, ceea ce pricinui oarecare nemulțumire celorlalți.

Apoi Radu făcu farfuriile și paharele care, ca și șervețelele, erau de culoare violet deschis. Farfuriile cele mari erau portocalii. Ioneluș fu însărcinat să ceară oranjada, înghețata și ciocolata cu lapte.

Elena gustă prăjiturile și dulceața, iar Odeta comandă sandwich-urile cu pui, șuncă, roșii și mai ales cu sardele și brînză.

Copiii săreau de jur împrejurul mesei, bătînd din palme de bucurie. Apoi Radu comandă scaunele și se așezară cu toții la masă. În clipa în care Mișeta întinse mîna ca să-i servească pe ceilalți cu ciocolată caldă, fetița cu părul roșu care-i privise întruna întinse bețigașul și spuse : „Să dispară totul !" Copiii se treziră deodată pe jos și, cînd se dumiriră, masa și scaunele dispăruseră. Toți se întoarseră furioși către fetița cu părul roșu.

— Cine ești ? întrebară ei.

— Sînt zîna Melania.

— De ce nu ne lași să mîncăm ?

— Așa vreau, răspunse ea.

— Dar nu ți-am făcut nimic, spuse Mișeta.

— Nici n-am spus că mi-ați făcut ceva.

— Atunci de ce ești contra noastră ?

— Așa vreau, răspunse Melania.

— Dar eu nu vreau, spuse Mișeta.

— Tu ai dreptul să nu vrei și eu am dreptul să vreau.

Zînelor, faceți ce vreți,
Orice nebunie.
Toți nebunii sînt cuminți
Și obraznicii iubiți.

— Fabula asta mă plictisește, spuse Mișeta.

Întinse bețigașul și spuse :

— Să se întoarcă masa.

— Să nu se întoarcă masa, spuse Melania, întinzînd și ea bețigașul.

Nici o masă nu apăru.

— Asta nu e drept, spuse Mișeta ; ar trebui să apară măcar o jumătate de masă.
Dar Melania începu să joace și să cînte :

Plus cu plus e minus
Minus cu minus e minus
Dar aici, plus cu minus fac minus
Și minus cu plus nu fac plus.

Situația se înrăutățea. Cei cinci copii ținură un consiliu de război.
— Ce e de făcut ? întrebă Radu.
— Ar trebui să-i tragem o bătaie, răspunse Odeta.
— Dar dacă ne bate și ea pe noi, spuse Radu.
— De altfel, nu putem s-o batem în timp ce mîncăm, spuse Mișeta.
— E sigur că se va răzbuna, Odeta.
— Trebuie s-o gonim, hotărî Ionelus.
— Sau s-o invităm și pe ea, spuse Radu.
Copiii se priviră mirați.
— Cîteodată ai idei bune, spuse Mișeta. Știi că nu ești prost... Dacă am invita-o ?... Nu văd cum am putea s-o potolim altfel.
— Dar nu e prietena noastră, spuse Elena.
— O să fie, dacă o invităm, spuse Radu.
Mișeta se îndreptă către Melania care se uita urît la ei.
— Vrei să iei masa cu noi ? o întrebă Mișeta.
— Nu, răspunse Melania.
— De ce ?
— Pentru că nu vreau.
— Hai să plecăm, spuse Radu, prea e urîcioasă.
Plecară, urmați la cîțiva pași de Melania.
Mai departe, sub meri, se întîlniră cu domnul Knockbottom care, în mijlocul peluzei, se pregătea să lovească în mingea aflată la picioarele lui.
Mișeta și prietenii ei se dădură în lături. Domnul Knockbottom își făcu vînt și lovi mingea.
Se auzi un țipăt. Mingea o lovise în piept pe zîna Melania, cea cu părul roșu.
— E la pămînt, strigă Radu victorios.

— Poate că a murit ? spuse Mişeta.

— Mi-a oprit mingea, spuse domnul Knockbottom. Terenul ăsta nu e bun.

Şi pentru a se consola, întinse băţul lui cu vîrful de fier şi făcu o bordură de nu-mă-uita şi de lalele roşii, pentru că acest băţ îi servea şi drept beţigaş fermecat. Se aşeză pe iarbă şi căscă.

— Florile astea cresc prea iute, spuse el, e plicticos.

— Adevărat, toate lucrurile sînt plicticoase în ţara asta, răspunse Mişeta.

— Să mergem la Regină, spuse Elena, este ea nebună, dar în schimb e frumoasă.

— Da ! Să mergem la Regină, spuse Mişeta.

— Să mergem la Regină, repetă domnul Knockbottom.

Şi-i urmă legănînd băţul sub care răsăreau flori de cîmp.

VII

SERBAREA REGINEI

Regina era îmbrăcată într-o rochie făcută din filamente electrice ; lumini iuți alergau de-a lungul acestor filamente și formau desene care se schimbau fără încetare. Citeai pe rochia ei, în litere de foc, *Bunul Plac,* apoi toată rochia părea o fîntînă luminoasă, ori o zi de furtună la țară.

— Seamănă cu Turnul Eiffel, spuse Radu.

— Ciudat fel de a primi lumea, spuse Mișeta.

Într-adevăr, Regina alerga de colo pînă colo, începea fraze pe care nu le termina și organiza în fiecare minut cîte un joc, în așa fel încît nimeni nu se juca. Sute de copii se îmbulzeau și se băteau. Orchestra cînta, dar fiecare dintre cei doisprezece muzicanți cînta ce voia, așa că nu se putea auzi nimic.

Totuși Mișeta deslusi primele trei note din *Marseillesa.*

— E groaznic, spuse Elena.

— Da, ar fi nimerit ca Mademoiselle să vină să facă aici oarecare ordine.

Într-un colț, niște fetițe se jucau de-a portretele ; încercară și ei să ghicească.

— E un bărbat ? întrebă Mișeta.

— Da, răspunse fetița.

— Trăiește ? spuse Mișeta.

— Da, răspunse altă fetiță.

— La Paris ?

— Da, spuse o a treia.

— Puternic ?

— Foarte, răspunse a patra fetiță.

— Președintele Republicii, spuse Mișeta.

— Nu, este Jeanne d'Arc, spuse a cincea fetiță.

— Dar mi-ai spus că e bărbat, protestă Mișeta.

— E orice vrei, răspunse fetița.

Mișeta șopti Elenei :

— Dacă ne-am juca numai noi cinci ?

Copiii suiră multe scări și la etajul al II-lea găsiră o cameră goală ; se instalară în fotolii și Ioneluș întrebă :

— Ce facem acum ?

— Eu am o idee, spuse Mișeta... Dacă ne-am juca de-a școala ?

— Da, da, strigă Ionelus, bătînd din palme. Și începu numaidecît : „Faraonul avu un vis. Se găsea la marginea Nilului...".

— Taci, Ionelus, spuse Mișeta.

— Un vulcan, spuse Radu, este un munte care aruncă flăcări și lavă topită pe o deschizătură care se numește crater.

— Taci, Radule, spuse Mișeta. Am să vă pun întrebări ! Eu sînt profesoara.

— Nu, spuse Odeta, eu vreau să fiu profesoară.

— De ce ? întrebă Mișeta.

— Pentru că așa vreau eu, răspunse Odeta.

— Destul, strigară ceilalți. Întîi va fi profesoară Mișeta, pe urmă vine rîndul tău. Haide, Mișeta, pune-ne întrebări.

— Radule, care este bărbatul care a apărat Galia de romani ?

— Cezar, răspunse Radu.

— Foarte bine, răspunse Regina Zînelor care venise și ea acolo.

— Elena, întrebă Mișeta, cine era tatăl lui Ludovic al XIII-lea ?

— Ludovic al XII-lea, răspunse Elena.

— Foarte bine, spuse Regina Zînelor.

În clipa aceea domnul Knockbottom intră în cameră.

— Pune-i și lui întrebări, spuse Regina.

Dar domnul Knockbottom scoase o minge din buzunar și o așeză în fața lui.

— Nu, nu ! strigară copiii cu frică, punîndu-și mîinile în fața ochilor.

— De ce ? spuse Regina. Lăsați-l să facă ce vrea, e musafirul meu.

— Dar nu e musafirul nostru, spuse Mișeta. Și-i luă mingea.

— Atunci puneți-mi și mie o întrebare, spuse Knockbottom.

— Foarte bine, spuse Regina Zînelor.

Mișeta se gîndi timp îndelungat și spuse :

— Care e capitala Marii Britanii ?

— Edinburg, răspunse domnul Knockbottom

— Foarte bine, spuse Regina.

Cînd peste o oră copiii îi urară Reginei : „Dorințe bune“, Mișeta o întrebă :

— Unde ne sfătuiește Maiestatea Voastră să ne culcăm ?

— Unde vreți, răspunse Regina.

VIII

REÎNTOARCEREA

— Eu, spuse Mișeta prietenilor ei cînd ieșiră din palat, nu mai am decît o dorință.

— Și eu tot așa, spuse Elena.

— Și eu, spuse Odeta.

— Și eu, spuseră în același timp Ionelus și Radu.

— Dorința mea este să mă întorc acasă, spuse Mișeta.

— Și a mea tot așa, spuse Elena.

— Și eu la fel doresc, spuse Odeta.

— Și noi, strigară Ionelus și Radu.

Cei cinci copii se priviră și izbucniră în rîs.

— Dar pentru ca să ne întoarcem acasă ne trebuie aripile și eu mi-am pierdut numărul de la vestiar, zise Ionelus.

— N-avem nevoie de aripi, spuse Mișeta. Avem bețigașele noastre fermecate și nu trebuie decît să spunem : „Vrem să ne întoarcem în paturile noastre", și așa va fi.

— Să încercăm... Întîi Ionelus, că e cel mai mic.

Ionelus întinse bețigașul și spuse :

— Vreau să fiu în patul meu...

Ionelus dispăru îndată.

— Vezi că merge bine, spuse Elena.

Mișeta întinse la rîndul ei bețigașul, închise ochii și spuse :

— Vreau să fiu în patul meu.

Deodată revăzu foarte repede, ca atunci cînd rulează filmul la cinematograf de la sfîrșit spre început, drumul de culoarea toamnei peste valurile verzi ale pădurii, nisipul alb al deșertului, de departe zări flacăra roșie a vulcanului, această flacără crescu...

Mișeta deschise ochii.

Se găsea în camera ei. Cineva trăsese perdelele și o rază

de soare lumina vesel cuvertura patului. Nimic nu se schimbase. Păpușa îmbrăcată în mătase verde se găsea pe fotoliu ; pe sobă era corabia de sticlă albă și roșie pe care o cîștigase la tombolă : pe zid, fotografiile părinților și fraților ei. Mademoiselle, în picioare lîngă ușă, spunea :

— Scoală-te, fetițo, altfel ai să ajungi tîrziu la școală.

Mișeta se frecă la ochi și se sculă. Era foarte mulțumită să fie din nou acasă și chiar să se ducă la școală. Dar căuta în zadar să-și amintească ce lecții avea pentru ziua aceea. Gîndul îi fugea la domnul Rusinatșiumilit, la domnișoara Celestina, la Regină și ar fi vrut să se ducă la școală zburînd pe deasupra caselor.

— Unde-mi sînt aripile ? o întrebă ea pe Mademoiselle.

— Aripile ? răspunse aceasta... Ai o pereche bună de picioare pentru umblat.

La școală se întîlni cu Elena și Odeta, dar nu stătea lîngă ele, așa că nu puteau să vorbească împreună despre Grădina Fermecată.

— Mișeta, la ce te gîndești ? întrebă cu severitate profesoara.

— La nimic, domnișoară.

— Ridică-te și spune fabula.

Mișeta se ridică, se legănă de pe un picior pe celălalt încercînd să-și amintească primul vers. Apoi spuse :

Jupîn corb, la ghișeul său
Cu ochelarii pe cioc...

— Ai înnebunit, Mișeta ! Stai jos, spuse profesoara. Ai căpătat un zero. Îți bați joc de mine ?

Mișeta se așeză rușinată. Cum era oare fabula asta ? Își amintea totuși bine de : „Jupîn corb..." și mai departe „Rușinatșiumilit". Dar unde-l văzuse pe acest domn Rușinatșiumilit?

Totul se ștergea... Peste o oră nici nu se mai gîndea la toate astea.

*
* *

Trecură multe zile, Mișeta uitase cu desăvîrșire Grădina Fermecată. Creștea ; căuta să fie mai drăguță cu frații ei ; se

plictisise de păpuși și începuseră să-i placă mai mult cărțile. Împlini opt ani, apoi nouă.

Ziua cînd împlini nouă ani fu destul de tristă. Se bucurase mult înainte la gîndul acestei aniversări, dar lucrurile nu se petreceau așa cum nădăjduise ea. Frații ei îi făcuseră un dar frumos, dar pe urmă o necăjiseră fără încetare ; le răspunsese și ea la fel și atunci băieții refuzaseră să-i mai vorbească. Le invitase pe Elena și pe Odeta, dar amîndouă erau bolnave de pojar. Și seara fusese plicticoasă.

— Mademoiselle, spusese Mișeta, azi e ziua mea ; am să mă culc tocmai la zece.

— Nicidecum, spuse Mademoiselle, ești obosită, de-abia îți mai ții ochii deschiși ; trebuie să te culci cît de devreme.

„Ah ! ce plictiseală, se gîndea Mișeta, punîndu-și capul pe pernă ; aș vrea să mă întorc în Țara Bunului Plac."

Își reaminti călătoria pe care o făcuse, gîndindu-se cît ar fi de plăcut să zboare din nou pe deasupra valurilor verzi de frunziș. Deodată se trezi în mijlocul deșertului și-l văzut înaintea ei pe Faraonul cu potcapul de piatră.

— Bună ziua, Faraonule, spuse ea. Mai îți aduci aminte de mine !

— Da, răspunse Faraonul, ești fetița care mi-a tălmăcit visul cu cele trei găini albe și cele trei găini negre.

— Și s-a întîmplat oare ceea ce ți-am prevestit ? întrebă Mișeta.

— Nu, răspunse Faraonul, nicidecum... Dar aștept cu încredere. Stai jos.

Mișeta se așeză la poalele vulcanului și Faraonul se aplecă misterios către ea.

— Am visat azi noapte alt vis... Vrei să mi-l tălmăcești ?

— Despre ce e vorba, întrebă Mișeta oftînd.

— Iată, spuse Faraonul. Mă aflam pe marginea Nilului... Deodată am văzut ieșind din fluviu șase broaște țestoase portocalii și șase broaște albastre... Ce-o fi însemnînd ?

— Nimic, răspunse Mișeta ridicînd din umeri.

— Ce ? spuse Faraonul uimit.

— Nimic, repetă Mișeta... Mai întîi, visele nu înseamnă

nimic. Visele nu există. Eu acum visez că te văd... dar dumneata nu exiști.

— Cum nu exist? spuse Faraonul. Eu sînt Regele Egiptului de Sus și Mijlociu...

— Egiptul dumitale nu există, spuse Mișeta.

Atunci Faraonul ridică brațele lui de piatră; Mișeta se sperie și o luă la goană; Faraonul alergă după ea, dar, din fericire, pulpana de piatră a hainei lui îi strîngea picioarele așa de tare, încît nu putea merge prea repede. Faraonul ocoli cîțiva munți și dispăru.

Mișeta ajunse curînd la stația cămilelor; prima cămilă era tot acea cămilă bătrînă care o dusese pînă la Grădina Fermecată. Mișeta încălecă pe cămilă, îi turti în jos urechia care era ma ruginită ca altădată și spuse: „La Grădina Fermecată". Străbătuseră două sute de metri, cînd Mișeta văzu, la marginea deșertului, departe, în spatele ei, pe Faraon care, așezat din profil, striga: „Ah! Nu exist?... Vei vedea!" Apoi dispăru deodată.

Peste trei ore, Mișeta ajunse în fața ghișeului domnului Rușinatșiumilit. Se apropie și spuse:

— Pot intra?

— Cine ești dumneata, întrebă Rușinatșiumilit cu o voce mai spartă ca prima oară.

— Eu sînt, zîna Mișeta.

— Zîna... spuse Corbul, zîna?... N-ai deloc aerul că ești zînă.

— Cum? Nu-ți mai aduci aminte de mine?

Mișeta întinse Corbului cartonul pe care-l regăsise din întîmplare în buzunarul șorțului:

„Domnișoara Mișeta, zînă de clasa a II-a,
este autorizată să circule în Regatul Vrăjit
și să-și facă toate poftele.
Pentru Regină: Rușinatșiumilit
Corb de serviciu"

Rușinatșiumilit o privi bănuitor pe Mișeta.

— Asta este o autorizație perimată.

— Perimată? spuse Mișeta... Ce înseamnă vorba asta?

— Nu știu, răspunse Corbul, dar știu că așa se spune. Nu, nu, domnișoară, nu poți intra cu biletul ăsta. Trebuie să treci examenul.

— Bine, spuse Mișeta plină de curaj.

Acum învăța mult mai bine. Fusese de două ori premiantă. Era sigură pe ea.

— Aritmetică, anunță Corbul. Cît fac doisprezece ori doisprezece ?

— O sută patruzeci și patru, răspunse Mișeta.

Corbul dădu din cap fără să spună așa cum nădăjduia ea : „Crrrred".

— Istorie : Cine era tatăl lui Ludovic al XIII-lea ?

— Henric al IV-lea, spuse Mișeta. E bine ?

Dar Rușinatșiumilit era din ce în ce mai trist și nu răspunse numaidecît...

— E de prisos să mergem mai departe, spuse el într-un tîrziu. Cred că Grădina Fermecată și-a închis porțile pentru dumneata, tînără domnișoară.

Din fericire, cămila o așteptase, așa că Mișeta se putu întoarce acasă chiar în noaptea aceea.

CUPRINS

Redactor : ADRIANA PANCIU

Tehnoredactor : I. MATEI

Coli de tipar : 2,5. B.T. — 8 august 1991

30
Lei